

ΤΟΜ. Α.

ΦΥΛΛ. Ι.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ.

Διήγημα ὑπὸ 'Α. Ρ. Ρ.

Α.

Ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ἀπέλαυσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαναστάσεως τὴν ἰθουσιασθῆ φιλοξενίαν τῶν Κεραιλλήνων, ἐνθυμοῦνται ἰσὺς εἰς Ἀργαστόλιον, τὴν πρωτεύουσαν τῆς νήσου, τὸν Συμβολαιογράφον Τάπαν, γέροντα ρικνόν, κωφόν, ἀναφαλαντιαν, σεσηρὸς γελῶντα, καὶ καλύπτοντα ὑπὸ πράσινα δίοπτρα ὀφθαλμοὺς δελιώδεις καὶ βλέμμα λιξόν. Ἡ δὲ γλῶσσά του ἦτον ἐποία δυστυχῶς ἢ τῶν κλειστότων Ἰονίων, νόθον ἐξάμβλωμα Ἑλληνικῆς καὶ Ἰταλικῆς· καὶ τοῦτο λέγομεν ὡς εἰρωνευόμενοι, ἀλλὰ συλλυπούμενοι τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν νησιῶτας, ὅτι ἐπὶ τῆς Ἑνετικῆς δυναστείας ἐκιν-

Τόμος Α.

θύνουσιν νὰ περικοπῶσι καὶ τοῦ εὐγενεστάτου τούτου τῶν ἰθνικῶν γνωρισμάτων, καὶ ν' ἀπομάθωσι τὴν φωνὴν τοῦ Ὀμήρου οἱ παῖδες τοῦ Ὀβυσσέως, συγχρόνως δὲ καὶ ἀφερμὴν ζητοῦντες νὰ τοῖς ἀποδώσωμεν τὸν ἀνήκοντα πόρον ἐπαίνου, διότι ἤδη γενναίως καὶ ἐπιτυχῶς εἰσῆλθον εἰς τῆς βελτιώσεως τῆς ἰθνικῆς γλώσσας τὸ στάδιον.

Ἐκάθητο λοιπὸν οὗτος ὁ Κ. Τάπας μίαν ἡμέραν περὶ τὸ δεῖλι εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐπὶ χωλοῦ σκίμπεδος, καὶ κατεγίνετο γράφων, χωρὶς πολὺ νὰ προσέη εἰς τοὺς πολυαρίθμους πελάτας, τοὺς περιμένοντας σὴν σειράν των, ὅταν εἰσῆλθε διὰ τῆς θύρας, καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν ὑπὸ ἡμίδοσ νεανίας μὲ δισταζόντα βήματα. Ὁ νεανίας ὤψωσεν ἐλαφρῶς τὰ δίοπτρά του, καὶ ὑπ' αὐτὰ εἰσέβη κλοπιμαῖον βλέμμα. Ἀναγνωρίσας δὲ τὸν εἰσελθόντα, ἐστερέωσε τὰ δίοπτρα εἰς τὸ μέτωπον, τὸ κονδύλιον εἰς τὸ αὐτίον, καὶ τὸν προσεφώνησεν εἰς τὴν εἰς αὐτὸν συνήθη διάλεκτον, ἧς παραταύμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅλους τοὺς Ἰταλισμούς.

Φυλλ. Ι.

— Ἡ ἀφεντιά σου εἶσαι, σιὸρ Ροδίνη; Καλῶς ὤρ-
σας, τζιότα μου. Τί κομανθάρει ὁ σιὸρ κόντε Ναννέτος;

— Ὁ Κόμης, κατὰ δυστυχίαν, ἀσθενεῖ πάντοτε,
ἀπήντησεν ὁ νέος μὲ γλώσσαν καθαρίζουσαν, καὶ δὲν
ἐρχομαι ἐκ μέρους του, ἀλλ' ἐκ μέρους μου, γὰρ σὰς
ζητήσω χάριν δι' ἐμέ τὸν ἴδιον.

Ὁ Συμβολαιογράφος καταδίδασεν αὐτομάτως τὰ
διόπτρά του, διότι ἡ λέξις χάρις τὸν ἐτρόμαξε, καὶ ἤ-
θελεν εἰς τὰς ἀπαντήσεις του νὰ μὴ φλυαρῆ τὸ βλέμ-
μα του ὅταν ἐμφρόνως ἐσιώπα ἡ γλῶσσα.

— ὦ! μπένε! μπένε! εἶπε. Τί εἶναι τοὶ ὀρι-
σμός σου; κομμάντι.

— Ἰσως κατ' αὐτὰς θὰ μὲ χρειασθοῦν ὡς χίλια
δίστηλα ἤθελα νὰ ἠξεύρω ἂν ἤμπορητε νὰ μοὶ τὰ
ερωτηθεύσητε.

Ὁ Συμβολαιογράφος ἐγέλασε τὸν συνήθη του ἀλώ-
πεκος γέλιοντα.

— Χίλια δίστηλα! εἶπε. Περ μπάκο, σιὸρ μίο, τὰ
δίστηλα δὲν τρέχουνε τὰ δρόμοι τῆ Κεφαλληνίας
ἐποῦτοι τρεῖς χρόνοι. Τὸ μπόριο εἶναι σκάρτζο, κάρο,
ἡ πασολίνα ξεπεσμένη, καὶ ἡ κασελάκι ἀδύνα.

— Κύριε Τάπα, εἶπεν ὁ Ροδίνης, γνωρίζω τὰς δυ-
κολίας, καὶ διὰ τοῦτο σὰς ἐνώχλησα ἀπὸ τοῦδε, διότι
μετὰ τινος ἡμέρας μόνον θὰ μοὶ χρειασθῆ τὸ δάνειον,
ἐν καὶ διόλου μοὶ χρειασθῆ. Πρὸς περισσοτέραν εὐκο-
λίαν ἐπιθυμῶ νὰ ἠξεύρης ἔτι ὡς πρὸς τὸν τόκον καὶ
τὰς λοιπὰς συνθήκας δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ φειδωλευ-
θῆς δι' ἐμέ. Εἶμαι ἐτοιμος εἰς πᾶσαν θυσίαν.

— Βὰ μπέν, βὰ μπέν! Ἀλλὰ, καθὼς ποῦ σου ρί-
ζω, κακοὶ καιροὶ, κάρο. Ὅποιος ἔχει ὄβολα σήμερα,
τὰ φυλάγει, ἢ ἂν τὰ δώσῃ, θέλει σιγουριταῖς φαρδο-
μάνικαις.

— Δίδω τὴν ὑπογραφήν μου! εἶπεν ὁ Ροδίνης μὲ
τὸ ὕφος τοῦ Ἰσπανοῦ στρατηγοῦ ὅστις ἔλεγεν. Ἐνέ-
χυρον δίδω τὸν μύστακά μου!

— Τὴ φέρμα σου, κομπέττο! σιὸρ Ροδίνη. Νὰ
κοῦν ἐγὼ, καρίσσιμο, σου ὄνα τὸ θιὸς τοῦ Κρόζου
ὅν εἶχά το. Μὲν αὐτοὶ οἱ δανειστάδες, ποῦ κακὸ νὰ
τὸ οὔρη, δὲν εὐχαριστιοῦνται μὲ μόν' τὴ φέρμα.

— Ἀς κρατοῦν τὸν μισθὸν ὅπου μοὶ δίδει ὁ κόμης
Ναννέτος. Δὲν τοῖς φθάνει αὐτός;

— Γραμὰ δὰ ποῦ λές πῶς νὰ μὴ σπρῆ φθάνει. Μὰ
ξέρεις τί σου ρίζουν οἱ κακόσουρτοι; Ὁ μισθός, λέν,
τὴμέρα εἶναι, αὔριον δὲν εἶναι. Κ' ἐπειτ' ἀπὸ τὸ μισθὸ
πῶς θγαίνουν οἱ τόκοι; μὰ τὰ καπιτάλια ποῦθε βγαί-
νουν;

— Ἐχει ὁ θεὸς καὶ δι' ἐκεῖνα, φίλτατε. θὰ οἰκο-
νομήσωμεν τὰ κεφάλαια, ἀπήντησεν, ἰδιαρέσκως μειδιῶν,
ὁ Ροδίνης.

— Ὁ θεὸς ἔχει χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ Τάπας, ὕψων
τοῦσ ὄμους. Βλέπεις ὅμως, τζιότα μου, ὁ θεὸς δὲν εἶ-
ναι ὑποχρεωμένος νὰ πληρῶνῃ τὰς καμπιάλαις εἰς
τὴν πρῆβειά τους. Πίστεφέ με, κάρο μίο, σόπια
θεμέλια εἶναι τὰ δάνεια. Εἶναι πέτρα ποῦ δένεις ε' τὸ
λοιμὸ καὶ σὲ πάγει φόντο. Παραιτήσου ἀπὸ τὸ δάνειο,
ἀκουσέ με· μὲ ξένα φτερά μακρὰ δὲν πετᾶς.

— Ἰδέ, ἀγαπητέ συμβολαιογράφε, ἂν μ' εὐρίσκης
τὰ χίλια δίστηλα, ὑπέλαβεν ὁ Ροδίνης ὡς ἄνθρωπος
ἔχων ἀνάγκη χρημάτων μᾶλλον ἢ συμβουλῶν· καὶ
ἂν ὁ δανειστής δὲν εὐχαριστῆται μὲ τὸν μισθὸν μου,

εἶπε ὅτι ἤμποροῦν νὰ τδοθοῦν ὑπεστατικῶς εἰς ἀσφα-
λείαν.

— Τὸ σπῆτι σου ἰ τοὺς Κορυβοῦς; καὶ τὸ
πιάτζε, ὅμως οὔτε διακα δίστηλα δι' αὐ-
ρίσκεις.

— Ἄν οὔτε αὐτὸ δῆρική, ἀπεκρίθη ὁ Ροδίνης,
πρότεινε εἰς ἀσφάλειαν ὡς καὶ κήπου καὶ ἀγρού
καὶ σταφιδαμπέλου, ἐδῶ Κεφαλληνία, τῆματ' ἑ-
ἀσφαλίσωσι δεκαπλασίαν σότητα.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐσήχη πρὸς τὸν Ροδίνη μετ'
ἐκπλήξεως, ὡς ἂν τὸν ἐνόμιζα μίαν παρ' ἀνθρώπου,
καὶ τὸν κατεμέτρησε διὰ τὴν βλεμματικῶν τὸν ἐπὶ
κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁ Ροδίνης πλάκωνε καὶ
εἰς αὐτόν, τῶ εἶπε ταπεινῆ φωνῇ·

— Ἐμπορῶ, Κύριε Τάπα νὰ σ' εἶπω ἄλλα ρί-
ζεις ἰδιατέρως.

— Βὰ μπέν, ὄφεντάδες, πὲν ὁ συμβολαιογράφος
ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς λούς πελάται· τὸν Κῆ
μπέν, δούγκουε αὔριο ὀμιλαῦρ, διὰ τὰς ἀπόθεταῖς ἐ-
κειαῖς. Ἄ ριβεδέρλι, ἀφεντάδες

Καὶ διὰ τοῦ μειδιάματος ἢ διὰ τῆς γέσης ἐξη-
γήσε σαφέστερον τὴν ἰδέαν τῆς ἡτοῦ.

— Κατὰ τὸ παρὸν κάμειν τὴν χάριν ἡ δὲν
χωρήσητε.

Οἱ πελάται ἐνόησαν τὴν ἰδέαν καὶ μετὰ εἰς ἑνὶ στιγ-
μῆν εἰς τὸ γραφεῖον ἔμεινεν Ὁ Ροδίνης μόνος μετὰ
τοῦ συμβολαιογράφου.

— Δούγκουε ἔχουμε παλά καὶ κασελάκι, κάρο
ἀμῖκα, εἴμαστε μιλλιονάριοι· καδὲ μὲ λές, εἶπεν οὗ-
τος μὲ βλέμμα ὀξύ, ἀλλ' ὑπενόμενος συγχρόνως
ἔλλειψεν πάσης περιεργείας, ἢ ἔγινε τὸ μισθό
τοῦτο; Καὶ ἂν εὐρήκες πούπο παραχαμῶν τεζέρο,
τί τὰ θέλεις τὰ δάνεια, δὲν μ' εἰγεις;

— Φίλτατε κύριε Τάπα, εἰν ὁ Ροδίνης ὁ συμβο-
λοιογράφος εἶναι σχεδὸν πνευτικὸς. Ἐμπορῶ εἰς
σὲ εἶπῶ ὅ,τι δὲν ἦτον ἀνάγκη ν' εἰσέλθουν ἐκεῖ ἐκεῖνοι.
Ἡρῶτον τί θέλω τὰ δάνεια εἶναι περιττὸν εἰς σοὶ τὸ
εἶπῶ σήμερον μετὰ τινος ἡμέρας ὅτι προκλήθη
εἰς τελετὴν ἣτις θὰ σ' ἐξηγήσῃ ἔτι εἶχον ἀνάγκη ἀ-
φεντικὸν μετρητῶν.

— ὦ ὦ! καπίσκο! πὲρ ὀλοῦε γραμμάριον, σιὸρ
Ροδίνη. Ματριμόνιο μὲ μυρίζετ' οὗτ' ἡ βουλια, πὲρ
μπάκο! Καὶ ἤμποροῦμε νὰ μάθαι...

— Θὰ τὸ μάθης, ἀγαπητέ, ταν γίγῃ.

— Ἄ! κομπέττο! ματριμόν σεκρέτο! Ἄς εἶναι
δά! Κάμρια γονδῆ, φαρδομάνικα προίκα. Ἄς εἰσῆ-
τα εἶναι τ' ἀμπελάκι καὶ τὰ κασελάκι. Μὰ κάρο μί,
δὲν ξέρεις πῶς ἡ φάρμα δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐσθῆ σιγου-
ριτὰ ὑποτεκάλε;

— Τὸ ἠξεύρω, κύριε Τάπα, καὶ ἡ φάρμα τὴν
ὁποίαν προτείνω δὲν εἶναι φρονιμῆ. Πλημάρτος εἶ εἰς
τὸ οὖς τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ περιβλεψάμενος, ὡς
εἶνα βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἀκούσθη.

— Ἡ ὑποθήκη τὴν ὁποίαν δίδω, εἶπεν, εἶναι ἡ πε-
ρισσία τοῦ κόμητος Ναννέτου μὲ ἀφίνει γενικὸν κλη-
ρονόμον του. Αὐτῆ, ἐλπίζω, ἤμπορεῖ νὰ φαῖ ἄρκυτῆ
καὶ εἰς τοὺς δυσκολωτέρους.

— Κόμε, κόμε, κληρονόμον σου, λεία; ἀνέστειν
ὁ συμβολαιογράφος, ἀνακηδήσας ἐπὶ τοῦ παίμποδος
του, ὡς ἂν ἐτινάσσετο ἀπὸ ἐλατήριον, καταδίδας

... διαστρά του, και ημικλίτας τού; ὀφθαλμούς, ὡς
 ... ὅταν θέλη να προσποιηθῆ ἀδιανοήτως.
 — Περδίο δὸ σαύτο, ἐξηκολούθησεν, ὁ κόντες σ' ἀ-
 ... κληρονομία του; Μπέλλο, ὦ μπέλλο! Μὰ,
 ... εἶσαι βέβαιος; Ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι νὰ ἐγγραψα
 ... τεταμέντο.
 — Ὅχι, κύριε Τάπα, ἡ διαθήκη εἶναι ἰδιωτική.
 — Ὄ! καὶ πότε ἔγινε, δὲν μοὶ λέγεις;
 — Ἐγινε σήμερον, αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀλλὰ ἐν-
 ... ὅτι θέλω νὰ μὴ τὴν ἤξεύρει κανεὶς.
 — Περδίο! ποῖον τὸ λέγεις; Διαθήκη τοῦ Κόν-
 ... Νανιέτου! Μὰ τὸν αἰ Διονύσι, σιγουριτὰ σόλιδη!
 ... γὰ ἀσπέττα! γὰ ἀσπέττα, καρίσαιμο. Ὁ κόντες,
 ... εἶσαι ἀνεψιόν, ἢ δὲν ἔχει;
 — Ὁ Γεράσιμος εἰς τὸ Ληξούρι εἶναι ἀνεψιός του.
 — Δούλους; δὲν εἶναι ὁ κληρονόμος ἐκεῖός;
 — Ἐπρεπε νὰ εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδίνης, καὶ πί-
 ... στευτέ μοι, φίλτατε Κύριε Τάπα, εἶπα ὅ,τι ἐνεδέχεται
 ... ὅτι τὸν λυπῶ, χωρὶς νὰ κατορθῶ τίποτε. Καὶ ἐν ὧ
 ... ἡμερῶν ἐπιμύσει καὶ τὸν θυμὸν του νὰ ὑπερβῶ καὶ νὰ
 ... μὴ δεχθῶ. — μὴ μοὶ ἐπιμύσει, μοὶ εἶπε, καὶ μὴ μ' ἀνα-
 ... φέρῃς τὸ ὄνομά του. Τὸ ζοφίρον ἐκεῖνο καὶ διηγεῖς
 ... μου νέφος μάκρυνέ το ἀπὸ τὴν νεκρικὴν κλί-
 ... νην μου. Μὴ ἔχῃ; οὐδεμίαν τύψιν τοῦ συνειδότης ἐν-
 ... τὴν παράκλησίν μου τὴν κληρονομίαν μου
 ... εἶδω εἰς σέ, διότι διὰ σοῦ θέλει περιέλθει εἰς ἐκεῖνον
 ... κτονταπλασίως ἀνέγκει, καὶ ὅστις ἐκ τῆς χει-
 ... ρός μου ποτὲ δὲν θέλει συγκατανεύσει νὰ τὴν δεχθῆ.
 ... τὴν δίδω εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐληστεύθη ὑπὸ τοῦ
 ... ἀναξίου ἀνεψιοῦ μου, καὶ ὅμως ἐν τῷ ἡρώϊσμῳ τῆς φιλί-
 ... ας του ὑπέμεινε μᾶλλον πεινίαν καὶ ἀτιμίαν παρά νὰ μὲ
 ... ἀποκαλύπτω μοι τοῦ συγγενοῦς μου τὸ ὄνειδος.
 ... νὰ δεχθῆς τὸν πλούτον ἀπὸ ἐμέ. Ἀλλὰ
 ... οὔτε νὰ μὲ βοήθησῃς ν' ἀποθάνω εὐ-
 ... δαίμων. — ἐξεπλήρωσα τὸ ἱερώτερον τῶν χρεῶν μου;
 ... ἔκτοτε ἢ ἀρνήσις μοὶ ἦτον ἀδύνατος.
 — Περδίο! Τὸν κόντε Γεράσιμον λοιπόν; ...
 — Τὸν ἐκήρυξεν ἀπόκληρον καὶ κατάραν μ' ἀφή-
 ... νει εἰς τὴν διαθήκην του ἂν τὸ δώσω ποτὲ ὅπως δὴ-
 ... πατε κανὲν μέρος τῆς περιουσίας του.
 — Απόκληρον! εἶπεν ὁ Τάπας μὲ γέλωτα σπα-
 ... σμωδικόν καὶ σκιρτῶν ἐπὶ τῆς καθέδρας του. Ἀπόκλη-
 ... ὦ μπέλλα κόζα! — Σὲ συμβουλεύω ὅμως, κάρο
 ... Ῥοδίνη, πρόσεχε μὲ τούταις πῆς δουλείαις νὰ μὴν ἐμ-
 ... πλοχθῆς εἰς τράβαλα καὶ τρεγάματα. Χωρὶς βράτζιόνε
 ... δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς ν' ἀποκηρύξῃ τοὺς νο-
 ... ρίμους του κληρονόμους. Ἐμπορεῖ ὁ κόντε Γεράσιμος
 ... νὰ ζητήσῃ τὸ γνῆστον ἀπὸ τὸ τριβουνάλε.
 — Ἐκτὰ δυστυχίαν, ἀπήνησεν ὁ Ῥοδίνης, οἱ λόγοι
 ... δὲν λείπουν, καὶ ὁ κόμης πρὸς ἀσφάλειαν τοὺς ἐξέθε-
 ... σεν εἰς τὴν διαθήκην του, διὰ τοῦτο τὴν ἔκαμεν ἰδιω-
 ... τικήν, ἐνοεῖς.
 — Σικουρο, σικουρο! Ἄκουσα γιὰμὰ κ' ἐγὼ μερι-
 ... καὶς σου λαμαδες τῆς τζοβεντοῦς τοῦ κόντε Γεράσι-
 ... μου. Δὲν αὐτήναις ὅμως νὰ θυμώσῃ τόσος ὁ κόντε Διο-
 ... νύσις, καὶ τὸν ἔχουμ' ἐδῶ γὰρ δεῦτερο ἄγιο, δὲν ἔμ-
 ... πορεῖ νὰ μοὶ χωρέσῃ εἰς τὸν νοῦ.
 — Δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ νὰ τὸν κατηγορήσω, εἶπεν
 ... ὁ Ῥοδίνης, ἀλλὰ δὲν πρέπει οὔτε τοῦ κόμητος Διονυ-

... οῦ τὴ διαγωγή νὰ σοὶ φανῆ ἀξιοκατάκριτος. Ὁ Γερά-
 ... σιμος ἠτίμασε τὸ σεβαστὸν ὄνομα τῶν Νανιέτων. Ἐκ-
 ... τὴν Ἰταλίαν ἐφυλακίσθη διὰ κλοπὴν. Τὸ αἴτημα τοῦ-
 ... το προσέβαλε τὸν θεῖόν του ὡς βέλος εἰς τὸν κορμὸν
 ... τὸν ἐρρίψεν εἰς τὴν κλίνην, ἣν θέλει ὁ τάπας. Ἐκεῖ
 ... καὶ ὅμως εὐσπλαγγισθεὶς αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς του,
 ... ὅλας πνεύσας μετὰ ὅσων τὴν διαγωγὴν του εἰς ἀνοησίαν
 ... ἐσωσεν ἀπὸ τὰς φυλακάς, καὶ συνεκάλυψε τὴν ἐπιμύσει-
 ... σίν του. Οἱ σχετικοὶ τοῦ κόμητος τὸν ἐδέχθησαν ἀπο-
 ... πόντως ὅλοι, καὶ ὁ Ἰωάννης Κοράτης, ὅστις ἐπὶ ἀρχαῖς
 ... εὐεργέτης ἄλλοτε, καὶ φίλος ἐπιστήμιος ἐκεῖνος τοῦ
 ... κόμητος Διονυσίου, ὁ πλούσιος ἐμπορὸς Βοράτης, τὸν
 ... ἐδέχθη ὡς φίλον, ὡς υἱὸν εἰς τὴν οἰκὸν του. Μία
 ... ἡμέραν ἀνεχώρησεν ὁ Βοράτης διὰ τὴν Κέρκυραν, καὶ
 ... ἀφῆκε τὸν Γεράσιμον εἰς τὸν οἶκόν του. Ὅταν ἐπέ-
 ... στρεψεν, ὁ Γεράσιμος εἶχεν ἀναχωρηθῆ εἰς ὁμοιοπολίαν,
 ... καὶ λησταὶ εἶχον ἀρπάσει τὸ ταμεῖον τοῦ Βοράτου. Ἡ
 ... ληστεία αὕτη ἠνάγκασε τὸν ἐντιμὸν ἐμπορὸν νὰ χωρῆ
 ... κοπήσῃ, καὶ ἀπὸ πλουσίου τὸν κατέτησε πένητα.
 ... δὲ ἴσως πόστιν ἐκπλήξιν ἐκίνησεν εἰς τὸ
 ... δημόσιον, ὅτι ἀντὶ νὰ ἐπισπεύσῃ ὁ ληστευθεὶς διὰ πικ-
 ... τὸς τρόπου τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κακούργων, ἐξ ἀναν-
 ... τίας αὐτὸς ἀνέστειλε τὰς καταδιώξεις, ὡς καὶ ἐ-
 ... ζετέθη ὡς καὶ εἰς τὴν ὑποψίαν δολίας χρεωκοπίας. Ὁ
 ... Βοράτης εἶδε τὴν ὑποψίαν του καταστραφῆσαν, εἶδε
 ... τὴν οἰκογένειάν του ἔρμαιον τρομακτικῶν πινάκων,
 ... μείνε τὸ πάντα μᾶλλον παρά νὰ ἀσπράξῃ τὴν
 ... τοῦ γέροντος καὶ ἀσθενοῦς εὐλογοῦ. Ἐκτε-
 ... σθένεια τοῦ κόμητος ἔλαβε χροακτικὰ ἔργα.
 ... Ὁ κόμης Διονύσιος ὅμως ἐνόησε καὶ νὰ ἀπὸ-
 ... τοῦ ἐγκληματοῦ καὶ τὴν κλοπὴν ἀρπάσει
 ... ράτου, καὶ ἐκεῖθεν ἐκτετε ἀπεκάλυξεν ὁ
 ... καρδίας του, ταύτην δὲ θέλει πλαγίως νὰ ἀποκα-
 ... Τώρα ὁποῦ μ' ἐνόησας, φίλε γέροντα Τάπα, καὶ ἐν-
 ... ἡμπορῆς νὰ μοὶ προμηθεύσῃς τὸ χρῆμα, ἂν μὴ τὸ
 ... νας ἡμέρας σοὶ τὸ ζητήσω.
 ... Ὁ Ῥοδίνης ἐσιώπησε, ἀλλ' αἰσθόμενος ὅτι ὁ συμβολαιογράφος
 ... καὶ αὐτὸς ἐσιώπησε, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὰς εἰρη-
 ... χεῖρας στηρίζων, ἔστεκε βρισμένος εἰς λογισμοὺς.
 ... Μεταξὺ δὲ τῆς σιωπῆς ἦτο ἀπεκράτησε τότε, τρούσηται
 ... τόνος κιθάρας προσερχόμενος ἐκ παρεκκεμένου ἡμε-
 ... τίου, καὶ συνοδευόμενον ἀπὸ ἄσρκ, οὗ συνεχῶς ἀντή-
 ... χουν αἱ λέξεις:
 ... » θὰ κρυφθῶ γρηγόρι ἀπὸ τῆς ἡμέρας
 ... ὡς φωνάς.
 ... ψαλλόμενα ἀπὸ ὡς ἀπὸ ὑπνον βαθὺν ἀνακίβου,
 ... Τέλος ὁ Τάπας ὡς ἀπὸ ὑπνον βαθὺν ἀνακίβου,
 ... ἄλλεμματα ἐκπεπληγμένον, καὶ ἔβλεπε
 ... περιέφερε περὶ τὸν Ῥοδίνην,
 ... — Ἄ κ' εἶπεν ὡς συλλέγων τὰς ἀνακίβους
 ... γούσας ἰδέσθαι τοῦ δάνειου, τὸ δάνειον, τὸ δάνειον
 ... μπέν, βὰ εἶν. Ἀὐριο τὰ λέμε καὶ τὰ σιαζουμ
 ... πόψε, καὶ περμέσο, ἔχω ὀλίγη δουλειά. Ἀὐριο, κα-
 ... ρίσσιμο γὼρ Ῥοδίνη.
 ... Καὶ οὕτω λέγων, ἠγέρθη. Ὁ δὲ Ῥοδίνης,
 ... καὶ αὐτὸς, ἀπεχαιρέτησε ν' ἀναχωρῆ.
 ... — Τὰ βισπέττα μου τὸν σινιόρ ἔβλεπε, ἐκράξεν
 ... Τάπας εἰς αὐτὸν ἐξερχόμενον. Ἄ ριβεδέρλι.
 ... Καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐπρόσθεσε.

— Ήξει ελ διάβολο!

— Σπειρα δὲ πορευθεὶς πρὸς τὴν θύραν τοῦ παρακει-
μένου θαλασίου, τῇ ἔδωκεν ἐν λάκτισμα, καὶ ἠνοίχθη.

B.

Εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας ἐστάθη ὁ συμβολαιογράφος, καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας. Τὰ δίοπτρά του, τοὺς
πυλῶνας τοῦτους τῶν αἰσθημάτων του, τὰ εἶχεν
ἔκθετα εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἀκαλύπτοι ἐπιπτον οἱ κε-
κρυμένοι βλεμματάν του ἐπὶ δύο ἀτόμων καθήμε-
νων ἐπὶ τῆς ἐξέδρας Ἄρραία νεάνης, γλαυκοὺς ἔχουσα
ὄφθαλμούς, τὴν κόμην ξανθὴν, καὶ μελαγχολικὴν τοῦ
καρπώσου τὴν ἔκφρασιν, ἔψαλλε μὲ γλυκεῖαν φωνὴν,
ἀπειρητικῶς ἀτενίζουσα κατὰ μέσους τοὺς ὀφθαλμούς
αὐτῶν ὡς τις προπετῶς καὶ ἀσχημένως κατέκειτο μᾶλ-
λον ἢ ἐπι ἐκάθητ πλησίον αὐτῆς, καὶ συνώδευεν αὐτὴν
διὰ τῆς φωνῆς αὐτῆς διὰ τῆς κιθάρας.

— Πῶς σέφαινεται, κάρτα, τοῦτο τὸ σὸλ διέξιος;
εἶπε διακόπτων τὸν κιθαρισμόν. Ἀπὸ τὸν Ταμπουσί-
νην εἶπε μαθὸ Ἡ πρίμα δόνα ἀσσολούτα εἰς τὸν Σάν
Κάρλο τῆς Νεαπόλεως ἔχων τον νοῦν τῆς ὄταν τὸ
ἔκρινε καὶ ἀπὸ τότε ἄλλο ὄνομα δὲν ἤθελε νὰ μὲ δώ-
ρηται μὲ ὄνομαζε πάντοτε Σὸλ διέξιος.

— Τὴν ταμπὴν δὲ ταύτην ἀνακαλύψας τὸν συμβολαιο-
γράφον εἰς τὸ σκότος τῆς θύρας ἰστάμενον,

— Αἰ! καλητέρα, σιὸρ Τάπα, τῶ εἶπε. Κρίμα,
δὲν ἐπιόρθασες ν' ἀκούτῃς τὸ περίφημον σὸλ διέξιος
μου ἡμῶς ἀπόφαθ' ἑκατοῦραις ἑώρας σ' ἐξεφορτώ-

— Ἄφροντιά σου πολλὰ ἄνωρίς μοῦ κόπητες, εἶ-
πε ἀποπνεύσας ὁ γέρον.

— Ἄφροντιά σου; Νόστιμος εἶναι ὁ γέρο-πατέρας.
— Ἄφροντιά σου ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ τοὺς Κορραῖς
κατ' ἐβόταν ἡμῶν! Σγκιώνεις τοὺς ὄμους; Μὰ τὸν
αἰ Κερραῖμον τὴν ἀλήθεια σὲ λέγω. Εἶναι δύο μῆνες
ποῦ κατ' ἔγγειλα ἐν τέρφῃμον ἄλογον εἰς τὴν Μάλταν
τὴν ἐπισηματίσα, τὸν ταγματάρχην Ρεδκόατ καὶ
τοὺς ἀξιωματικούς, νὰ ταῖξουμε ἀπὸ τὸ Ἀξούρι
εἰς τὰς Φαλακράδες, νὰ φθάσω προτῆτερ' ἀπ' ὀ-
λοῦσιν πᾶντε λεπτά τούλ-
στον. Ἀνέχανα, ἐχρεωσα-
μαι γινῆναι εἰς ἄλους τοὺς
ἀξιωματικούς, ὅπου καὶ ἀν-
εἰρηκωταί. Δέκα ἡμέραις
ἔρασαν ὁποῦ μ' ἔφεραν τὴν
ἀσσοῦ δὲτακόσια σελίντι.

— Ἄφροντιά σου ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ τοὺς Κορραῖς
κατ' ἐβόταν ἡμῶν! Σγκιώνεις τοὺς ὄμους; Μὰ τὸν
αἰ Κερραῖμον τὴν ἀλήθεια σὲ λέγω. Εἶναι δύο μῆνες
ποῦ κατ' ἔγγειλα ἐν τέρφῃμον ἄλογον εἰς τὴν Μάλταν
τὴν ἐπισηματίσα, τὸν ταγματάρχην Ρεδκόατ καὶ
τοὺς ἀξιωματικούς, νὰ ταῖξουμε ἀπὸ τὸ Ἀξούρι
εἰς τὰς Φαλακράδες, νὰ φθάσω προτῆτερ' ἀπ' ὀ-
λοῦσιν πᾶντε λεπτά τούλ-
στον. Ἀνέχανα, ἐχρεωσα-
μαι γινῆναι εἰς ἄλους τοὺς
ἀξιωματικούς, ὅπου καὶ ἀν-
εἰρηκωταί. Δέκα ἡμέραις
ἔρασαν ὁποῦ μ' ἔφεραν τὴν
ἀσσοῦ δὲτακόσια σελίντι.

— Ἄφροντιά σου ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ τοὺς Κορραῖς
κατ' ἐβόταν ἡμῶν! Σγκιώνεις τοὺς ὄμους; Μὰ τὸν
αἰ Κερραῖμον τὴν ἀλήθεια σὲ λέγω. Εἶναι δύο μῆνες
ποῦ κατ' ἔγγειλα ἐν τέρφῃμον ἄλογον εἰς τὴν Μάλταν
τὴν ἐπισηματίσα, τὸν ταγματάρχην Ρεδκόατ καὶ
τοὺς ἀξιωματικούς, νὰ ταῖξουμε ἀπὸ τὸ Ἀξούρι
εἰς τὰς Φαλακράδες, νὰ φθάσω προτῆτερ' ἀπ' ὀ-
λοῦσιν πᾶντε λεπτά τούλ-
στον. Ἀνέχανα, ἐχρεωσα-
μαι γινῆναι εἰς ἄλους τοὺς
ἀξιωματικούς, ὅπου καὶ ἀν-
εἰρηκωταί. Δέκα ἡμέραις
ἔρασαν ὁποῦ μ' ἔφεραν τὴν
ἀσσοῦ δὲτακόσια σελίντι.

— Ἄφροντιά σου ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ τοὺς Κορραῖς
κατ' ἐβόταν ἡμῶν! Σγκιώνεις τοὺς ὄμους; Μὰ τὸν
αἰ Κερραῖμον τὴν ἀλήθεια σὲ λέγω. Εἶναι δύο μῆνες
ποῦ κατ' ἔγγειλα ἐν τέρφῃμον ἄλογον εἰς τὴν Μάλταν
τὴν ἐπισηματίσα, τὸν ταγματάρχην Ρεδκόατ καὶ
τοὺς ἀξιωματικούς, νὰ ταῖξουμε ἀπὸ τὸ Ἀξούρι
εἰς τὰς Φαλακράδες, νὰ φθάσω προτῆτερ' ἀπ' ὀ-
λοῦσιν πᾶντε λεπτά τούλ-
στον. Ἀνέχανα, ἐχρεωσα-
μαι γινῆναι εἰς ἄλους τοὺς
ἀξιωματικούς, ὅπου καὶ ἀν-
εἰρηκωταί. Δέκα ἡμέραις
ἔρασαν ὁποῦ μ' ἔφεραν τὴν
ἀσσοῦ δὲτακόσια σελίντι.

— Ἄφροντιά σου ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ τοὺς Κορραῖς
κατ' ἐβόταν ἡμῶν! Σγκιώνεις τοὺς ὄμους; Μὰ τὸν
αἰ Κερραῖμον τὴν ἀλήθεια σὲ λέγω. Εἶναι δύο μῆνες
ποῦ κατ' ἔγγειλα ἐν τέρφῃμον ἄλογον εἰς τὴν Μάλταν
τὴν ἐπισηματίσα, τὸν ταγματάρχην Ρεδκόατ καὶ
τοὺς ἀξιωματικούς, νὰ ταῖξουμε ἀπὸ τὸ Ἀξούρι
εἰς τὰς Φαλακράδες, νὰ φθάσω προτῆτερ' ἀπ' ὀ-
λοῦσιν πᾶντε λεπτά τούλ-
στον. Ἀνέχανα, ἐχρεωσα-
μαι γινῆναι εἰς ἄλους τοὺς
ἀξιωματικούς, ὅπου καὶ ἀν-
εἰρηκωταί. Δέκα ἡμέραις
ἔρασαν ὁποῦ μ' ἔφεραν τὴν
ἀσσοῦ δὲτακόσια σελίντι.

— Ἄφροντιά σου ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ τοὺς Κορραῖς
κατ' ἐβόταν ἡμῶν! Σγκιώνεις τοὺς ὄμους; Μὰ τὸν
αἰ Κερραῖμον τὴν ἀλήθεια σὲ λέγω. Εἶναι δύο μῆνες
ποῦ κατ' ἔγγειλα ἐν τέρφῃμον ἄλογον εἰς τὴν Μάλταν
τὴν ἐπισηματίσα, τὸν ταγματάρχην Ρεδκόατ καὶ
τοὺς ἀξιωματικούς, νὰ ταῖξουμε ἀπὸ τὸ Ἀξούρι
εἰς τὰς Φαλακράδες, νὰ φθάσω προτῆτερ' ἀπ' ὀ-
λοῦσιν πᾶντε λεπτά τούλ-
στον. Ἀνέχανα, ἐχρεωσα-
μαι γινῆναι εἰς ἄλους τοὺς
ἀξιωματικούς, ὅπου καὶ ἀν-
εἰρηκωταί. Δέκα ἡμέραις
ἔρασαν ὁποῦ μ' ἔφεραν τὴν
ἀσσοῦ δὲτακόσια σελίντι.

— Ἄφροντιά σου ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ τοὺς Κορραῖς
κατ' ἐβόταν ἡμῶν! Σγκιώνεις τοὺς ὄμους; Μὰ τὸν
αἰ Κερραῖμον τὴν ἀλήθεια σὲ λέγω. Εἶναι δύο μῆνες
ποῦ κατ' ἔγγειλα ἐν τέρφῃμον ἄλογον εἰς τὴν Μάλταν
τὴν ἐπισηματίσα, τὸν ταγματάρχην Ρεδκόατ καὶ
τοὺς ἀξιωματικούς, νὰ ταῖξουμε ἀπὸ τὸ Ἀξούρι
εἰς τὰς Φαλακράδες, νὰ φθάσω προτῆτερ' ἀπ' ὀ-
λοῦσιν πᾶντε λεπτά τούλ-
στον. Ἀνέχανα, ἐχρεωσα-
μαι γινῆναι εἰς ἄλους τοὺς
ἀξιωματικούς, ὅπου καὶ ἀν-
εἰρηκωταί. Δέκα ἡμέραις
ἔρασαν ὁποῦ μ' ἔφεραν τὴν
ἀσσοῦ δὲτακόσια σελίντι.

— Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τίποτε, ἐπανέλαβεν ὁ Γε-
ράσιμος. Ὁ Ταγματάρχης Ρεδκόατ μὲ τινὰς τῶν ἀ-
ξιωματικῶν εἶναι εἰς Κέρκυραν. Χρεωστῶ λοιπὸν γεῦ-
μα καὶ εἰς ἐκείνους καὶ ἐπομένως ἐναύλωσα γολέτταν,
τὴν ἐφόρτωσα γλυκίσματα καὶ κρασί, καὶ τὴν
εἶχα καὶ μᾶς ἐπερίμενε μὲ τὴν ἄγκυραν ἀπὶκο εἰς
τὸ Μεγὰλο βουνὸν ἐνῶ ἐτρώγαμεν. Καθὼς ἐτελείωσε
τὸ συμπόσιον, ἀπεχαιρέτητα τοὺς φίλους μου, ἀνέβην
εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἀνοίξαμεν τὰ παντὰ. Ἀλλὰ δύο ἡ-
μέρας δὲν εἶχον ἰδεῖ τὴν Μαρίναν καὶ δὲν τὴν εἶχον ἀπο-
χαιρέσει. Τί κάμνω λοιπὸν; Ἐν ᾧ ἡ Γολέττα ἔ-
καμνε σημεία καὶ χαιρετισμούς εἰς τοὺς ἀξιωματικούς,
καὶ ἐστρεφε τὴν πρῶσαν πρὸς τὴν Κέρκυραν, ἐγὼ, βοη-
θούμενος ἀπὸ τὸ λυκαυγές, ἐμβῆκα εἰς τὴν λέμβον,
καὶ ὀπίσω εἰς τὸ Ἀργοςόλιον. Οὐδὲν ἡμερῶν θὰ εἶμαι
πάλιν εἰς τὸ μέγα πελάγος. Τὸ γεῦμά μου θὰ κάμη
κρότον, γεροπατέρα. Ὅλαις ἑσπμερίδες τῆς Ἑπτα-
νήσου θὰ ὀμίλουν αἰ αὐτὸ, ἀν ἡ Ἑπτάνητος εἶχεν ἑσπμε-
ρίδας. Ἐκεῖναι τῆς Νεαπόλεως ἕνα μῆνα εἶχαν νὰ κά-
μουν μὲ τὸ πρόγευμα ὁποῦ ἔδωκα εἰς τὴν Πομπτήαν, διό-
τι ἐσποίχην ἡτίσια μ' ἕνα Ἀγγλὸν ἀν ἡ λαμπρότης τοῦ
προσώπου τῆς κομπριμάτ — ἔσκου σφαιρικὴ ὡς ἡ τοῦ ἡ-
λίου, ἡ δανεία ὡς ἡ τῆς σελήνης.

— Μαρίνα, πήγαινε, κόρη μου, νὰ φροντίσης τὸ δεῖ-
πνον, εἶπεν ὁ Τάπας.

Ἀφ' οὗ δὲ ἡ νέα ἐξῆλθε,

— Ἐσπμερίδες γραμὰς εἰς τὴν Νάπολι, σιὸρ Κόντε,
ἐξηκολούθησεν ἀποτεκόμενος πρὸς τὸν Γεράσιμον.

— Ἀκούς λέγει!—Περνοῦσα ζωὴ ἀθάνατη.

— Καὶ ἀφ' οὗ περνοῦσες ζωὴ ἀθάνατη, δὲν μοῦ
λές, νὰ σὲ χαρῶ, γιατί ἐφυγες καὶ τὴν ἄσπρη;

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ συμβολαιογράφος διάστειλε
σαρδονικῶς τὰ λεπτὰ γοῖλή του.

— Ἐφυγα, Κύριε Τάπα, ἔφυγα... ποῦ νὰ σὲ
τὰ λέγω; Ἐφυγα εἰς τὰς ἀρχαί μου, δὲν ἐσυμβεθά-
ζοντο μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Βασιλέως τῆς
Νεαπόλεως. Ἡμῶν λιμπεράδες ἐκεῖ, καὶ οἱ ὑπουργοὶ
μὲ ὑπόπτευαν. Ἡθέλησαν νὰ μὲ φυλακίσουν ὡς καρ-
βονάριν. Νὰ μὲ φυλακίσουν! Σεσβιτὸρ οὐμιλίσσιμο!
Δὲν εἶμ' ἀπ' ἐκείνους ποῦ φυλακίζονται. Ἐσύντριψα
τὸ κλωβί, καὶ εἰς τὴν φοιτῶν μου ὀπίσω πέταξα.

— Λεβέντης γραμὰ! ἔκαμες γνωστικά, σιὸρ Κόν-
τε. Καὶ πῶς δὲν κάθησες εἰς τὴν σὸλιὰ νὰ κλοστήσης
τ' αὐγά σου, δὲν μὲ λές, μὸν δελοῦργο πῆρες πάλιν
ἀλλοῦ τὸ φύσημα; Μὰ ξέρεις καὶ τ' ἄλλο; Μόλις
ἐφυγες, καὶ τὸν Βοράτη τὸν πόβερο τὸν κλέψασιν τὴν
καστέλα μὲ ὄλο τὸ βιός σου, καὶ τὸν ἀφήσασιν φάντε
βαστούνη. Τὸ ἀκουσες, σιὸρ Κόντε, ἐκεῖ.

— Τί καὶ ἀν τὸ ἤκουσα; εἶπεν ὁ κόμης μετ' ἀνο-
πομονησίας. Μήπως εἶμ' ἐγὼ φύλακας τῆς κασσέλας
τοῦ σιὸρ Βοράτη;

— Γιάσου γραμὰ! γιάσου, σιὸρ Κόντε! Παλαζά
κουβέντα μοῦ ρίξεις. Ἐτοῦτα εἶπε καὶ ὁ γέρο- Κάλιν μιά
βολὰ γιὰ τὸν ἀδερφὸ του. Μὰ δὲ μὲ λές, αἰὸ κάσο, τ'
εἶναι ὡς οἱ ἀρετμοὶ σου. Πήγαινε εἰς τὴν Νάπολι, σ'
ἐκεῖναι εἰς τὴν φυλακὴν γιατί ἤρουν φιλελεύθεροι ἡλ-
θες ἔπειτα, καὶ ἐφυγες δὲν ἤξάρω γιατί, ἔσαν ἔκλειρα
ἔρημα, τὸν σιὸρ Βοράτη...

— Πῶς, σὲ ταμπῆν τοῦτου ἀνακαλύψας ἐρχιζέ-
ται ὁ Γεράσιμος.

— Μή δὲ ξέρω κ' ἐγὼ τί σημαίνει; Ἐννοια σου! Περσασμένα ξεχασμένα! Τώρα γιὰ κρίσέ μου καὶ τοῦτο τί σκοπὸ ἔχεις νὰ κάμῃς;

— Τὸ ξεύρεις πολλὰ καλὰ. Καθὼς τὰ ξερτήθη ὁ γέρον, θὰ πάρω τὴν Μαρίναν μου, καὶ μίαν καὶ εἰς τὴν Ρώμην, ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ Παρία, ἔπειτα εἰς τὸ Λονδίνον, νὰ χαροῦμεν τὸν κόσμον καλῶς οἱ Λόρδοι τὸν χαίρονται. Ἐπειτα θὰ ἔλθω εἰς τὴν κτῶν ἐὼν καλάτια, ἔπειτα θ' ἀγοράσω ἐνα γιγάχι, ἔπειτα θὰ πάρω ἐξ ἄλογα, καὶ ἔπειτα θὰ προσκαλῶ κθε λίγο καὶ πολὺ τὸν Λόρδον μέγαν Ἀρμοστὴν εἰς τὰ εὔματά μου.

— Θὰ κάμῃς δουλειὰ μάλαμα σιγῆς Γεράσιμο. Μὲν ἓνα πράγμα σὲ συμβουλεύω νὰ τὰ κάμῃς ἐλ' αὐτὰ προτοῦ νὰ πάρῃς τὴν κόρη μου.

— Καὶ διατί τοῦτο, γεροπατέρα;

— Διὰ μίαν ρατζιόνε πολλὰ ἀπλή. Ἐπειδὴ τὴν κόρη μου δὲν θὰ τὴν πάρῃς ποτέ.

— Πῶς λέγει; ἀναρώνησεν ὁ Γεράσιμος προπετῶς. Διατί, δὲν θὰ τὴν πάρω;

— Γιὰ μὴ τοῦ οὐν θὰ σοῦ τὴν δώσω

— Νὰ χωρατεύῃς θέλεις, κὴρ πεθερέου; ἢ δὲν μ' ἐξηγεῖς τί ἔχεις;

— Νὰ σ' ἐξηγήσω θέλεις; μπενίσσιο! Ἄκου δούγκουε! Γιὰ τὴν Μαρίνα ἔχεις τόση προούρα, γιατί τὴν ξερίεις πλούσια.

— ὦ! ἠθέλησε νὰ ὑπολάβῃ ἐκόμης.

— Ἄς λείψουν τὰ ὦ! σου. Ἄκου αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπω, ἐπέμεινε λέγων ὁ συμβολαιογράφος. Ὅσω ζῆ ὁ γέρο-Τάπας, καὶ, πὲρ μπάκο, ἐλπίζω πωδὲν θὰ κάμῃς τὸν κόπο νὰ τὸν θάψῃς ἢ ἀφαντιά σου, τὸ βίος του τὸ θέλει γι' αὐτόν του. . . .

— Μήπως ἐγὼ, ὑπετραύλισεν ὁ Γεράσιμος, σὲ ζητῶ τὴν Μαρίναν διὰ τὰ πλούτη της; τὴν ἔλαο διὰ τὰ κάλλη, διὰ τὰς ἀρετὰς της.

— Σιγῆς κόντε, σ' τὴν σουλακὴ τοῦ Νάολις ἔμαθες τὴν πολιτικὴν; ἐρώτησεν ὁ ἀνιλεὴ γέρον. Πῶς τὴν ἀγαπᾷς, τὸ πιστεύω. Ἄν δὲν τὸ πιστεύω, ἐν μ' ἐμβαίνε ποτέ σ' τὸν νοῦν νὰ σὲ τὴν ἐϊώσω. Ὅμως ἡ ἀγάπη ψωμί δὲν φέρνει. Καὶ δὲν θέλω ὡς νὰ πθάνω, ἢ κόρη μου νὰ ψωμοζήτῃ μὲ τὸν ἄνδρα της.

— Νὰ ψωμοζήτῃ! μ' ἐμέκ! γεροπατέρα; εἶπεν ὑπερηφάνως γελῶν ὁ Γεράσιμος Νόστιμον καὶ τοῦτο! Θάρρεις τὸν κόντε θεῖόν μου σπεροκέφαλον, ἢ πῶς ἦπε τὸ ἀθάνατον νερόν; Αὐριονμεθαύριν θὰ κοιμηθῆ ἐν εἰρήνῃ, καὶ τότε δὲν θὰ μὲ εἴῃς ψωμοζήτην.

— Ἄν πεθάνῃ ὁ σιὸρ τζιός, θὰ ξεδέηῃς γιὰ νὰ τὸν θάψῃς.

— Ἐννοια σου, γέρο Τάπα θὰ ἐξοδεύσω καὶ μεγαλοπρεπέστατα. Θὰ τα ἐξοδεύω ἔπο τὴν κληρονομίαν, καὶ ἡ κληρονομία του εἶναι ἐν οὐρανοῦ.

— Μίο κάρο, ἀπ' αὐτὸ τὸ πλευρῶν κοιμᾶσαι, ἢ κληρονομία σου εἶναι κούσια καρθία.

— Πῶς! εὔτε ἡ κληρονομία μου δὲν σ' ἀρέσει τώρα; Αὐτκόλος εἶσαι, μὰ τὸν ἄνδρα Γεράσιμον.

— Ἐκαμε φτερά, ποῦ σοῦ εἶπω, ἢ κληρονομία σου. Φτερά ἔκαμε καὶ πέταξε! Ἄν σ' ἀκούς;

— Πέταξε; ποῦ πέταξε; εἶπεν ὁ Γεράσιμος, ὡς μὴ ἐνωθῶν ἂν ταίρων ἢ σπουδαίω. Ἄν σ' ἀκούς;

— Εἰς τοῦ Ροδίνῃ τὸν κόρπον πέταξε. Μ' ἐνώητες τώρα;

— Τί θὰ εἶπῃ τοῦτο; αἰνίγματα μὲ λέγεις, Βάρβα Τάπα; ὑπέλαβεν ὁ νέος γινόμενος ἦδη ἔμφορτος.

— Ὅρθα καὶ ξάστερα σοῦ εἶπω, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, ποῦ ὁ κόντε Ναννέτος σ' ἔκαμε τὴν ἀφαντιά σου ἀπόκληρο, καὶ τὴν κληρονομίαν σου τὴν ἀφήσε τοῦ Ροδίνῃ.

— Ἄ! ἄ! ἀνεκάγχασεν ὁ νέος. Παραθύθια μὲ λές, πατέρα! Ὁ γέρον Μαθουάλας ἀπόκληρον ἐμέ, τὸ στήριγμα, τὴν δόξαν, τὴν ἐλπίδα τῆς οἰκογενείας του;

— Δὲν σὲ λέγω παραθύθια, κάρο, σὲ λέγω τὴν ἀσποτην ἀλήθεια. Τοῦ ἐκακοσάνῃ πῶς ἦσαν λιμπεραῖες καὶ καρμπονάρις σ' τὴ Νάπολι, καὶ πῶς δὲν κάθισαι νὰ φυλάγῃς τὴν κασοῖλα τοῦ σιὸρ Βεράτη. Ἔχει, γιὰ μὰ, ὁ γέρο Μαθουάλας δικαίς του ἰδεῖας.

— Καὶ λοιπὸν λέγεις;

— Καὶ λοιπὸν σοῦ εἶπω πῶς τὴν κληρονομία τοῦ θεῖου σου πρέπει μὴ γιὰ πάντα νὰ τὴν ξεγράψῃς ἀπὸ τὸ λιμπρο μα-ζιέρε σου. Ἐκαμε διαθήκη παρτικολάρε, καὶ δὲν σ' ἀφήνει μὴτ' ἓνα μικικίνι, σιὸρ κόντε.

— Τάπα! γέρο Τάπα! Ἄν δὲν ξαναμωράθῃς, γέρο πατέρα, ἂν δὲν ἔχασες τὰ λογικά σου, θὰ μὲ κάμῃς νὰ χάσω τὰ εἰδικά μου, ἐκραῖε φρυάττων ὁ Γεράσιμος. Ὁ Παλαιόγερος ἐμένε! Ἀπόκληρον ἐμένα τὸ κούρταλο! Τὸ οἶμά του θὰ βουρῆξω, μὰ τὸν ὄγιον Γεράσιμον! — Ὡς τὸν λαίμῃν εἶμῃ, Τάπα, εἰς χρέος! Νὰ μὲ κλέψῃ τὴν κληρονομίαν μου, νὰ μὲ κλέψῃ τὸ ἔχειν μου θέλει, νὰ πάρῃ μελοῦτὰ τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν πνοὴν μου! Θὰ ὑπάγω εἰς τὰ δικαστήρια!

— Ἄ τὸ καλὸ, σιὸρ κόντε! Θὰ πληρώσης καὶ τῆς δίκης τὰ ἐξοδα.

— Τί νὰ κάμω λοιπὸν;

— Τί νὰ κάμῃς; Περόιο! Νὰ τηγαίνῃς, ὦ γράν δερεντόρ δελλά λιβερά! νὰ πηγαίνῃς σ' τὴν Νάπολι νὰ γεμίζῃς τὰ κανόνα μὲ ριδὲ καὶ μακκρόνα!

— Σὲ βεβαιῶ, γέρο Τάπα, θὰ πάρω μαχαίρι καὶ θὰ σφαγῶ.

— Χρυσὴ δουλειὰ πῦ θὰ κάμῃς, πὲρ μπάκο! Ὁ Ροδίνῃς θὰ σοῦ γράψῃ τὸν ἐπιτάσιο.

— Εἶσαι λοιπὸν βέβαιος; ἂν ἐποθάνῃ ὁ θεῖός μου μ' αὐτὴν τὴν γνώμην. . .

— Ἄν ὁ σιὸρ-ζιός σου ἀποθάνῃ, καὶ μείνῃ ἡ διαθήκη αὐτῆ, εἶμῃ βεβαιότατος, κληρονομεῖ ὁ Ροδίνῃς, νὲ πιού νὲ μένο.

— Πρέπει νὰ προσθάσω λοιπὸν! ἐξ μῆνας τῶρα φυγομαχί ὁ γέρον, κ' ἐπτάφυγον τὸν ἔλεγα, καὶ μ' ἐραίνετο πῶς τὴν φυγὴν τὴν εἶχ' ἐσπρωμένην σ' τὰ κόκκαλα. Τώρα φοβοῦμαι, Τάπα, εἴ μ' ἀποθάνῃ πρὶν τὸν καταφέρω. Τώρα τὸν θέλω, Τάπα, νὰ ζῆσῃ.

— Γιάσου, τώρα λαλεῖς σεν καλὸς ἀνεψιός, εἶπεν ὁ γέρον εἰρωνικῶς. Ἐβίβα ἰλ τζιό!

— Καὶ ἂν ὑπάγῃ ἡ διαθήκη αὐτῆ, δὲν εἶναι τρόπος ν' ἀπαρῶδῃ; ἐρώτησεν ὁ νέος ἀναψύχων εἰς τὸν νοῦν του, εἰς τὴν ζωστικῆν του στέρνον καὶ βασιλίαν τῶν πνευμάτων.

— Ἄκουσ' ἄκουσ' εἶπεν ὁ Γεράσιμος, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν νέον ὡς κληρονομία σου. Φτερά ἔκαμε καὶ πέταξε! Ἄν σ' ἀκούς;

— Πέταξε; ποῦ πέταξε; εἶπεν ὁ Γεράσιμος, ὡς μὴ ἐνωθῶν ἂν ταίρων ἢ σπουδαίω. Ἄν σ' ἀκούς;

... καὶ νὰ μὲ πῆ· γράψ' ἐτοῦτο καὶ γράψ' ἑκατό, καὶ ἀπὸ νὰ τὰ υπογράψῃ κί' ἀπὸς του, καὶ ἀκυρώνε-
ται, μάλιστα.

— Νὰ σὲ κραῆξῃ καὶ νὰ σὲ εἰπῇ... Ὅχι! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! εἶπεν ὁ Γεράσιμος μετ' ἀπελπισίας. Μὴ σὺ ποτε δὲν θὰ καταπεισθῇ! Τὸ γνωρίζω, τὸ εἶπα!

Καὶ ἀέταξε τὸν θαλάμω μετὰ μεγάλα βήματα.

— ἂν σὺ μὲ κραῆξῃ, πῶ φέρω ἐγὼ σγεῖδιον ἐτοιμον καὶ τὴν ἐπιγραφήν, δὲν ὠφελεῖ, δὲν εἶναι τὸ ἴδιον.

Ὁ νεῖος γλαμὰ δὲν εἶναι, ἔμπορεῖ ὁμῶς νὰ ὠφε-
λαίῃ.

— Γράψε λοιπὸν, Γάπα, γράψε, γράψε ὅπως χρει-

αῖται! καὶ τί τὸ ὄφελος; θὰ σὲ τὸ υπογράψῃ

καὶ ἔπειτα;

— Γράψε, γράψε, σὲ λέγω. Στοχαζόμεθα, βλέ-

πουμεν πεῖτα.

— Νὰ γράψω δὲν εἶναι ἡ δυσκολία, εἶπεν ὁ συμβο-

λάτης, κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἀειδῶν οὕτω βλέμα-
τος τὸν Γεράσιμον.

— Σὺ δὲ ἔγραψον ἐπὶ τινα ὥραν, ἀνέγνω μεγα-

λάστα ὡς ἔπεται.

— Ὁμπρός εἰς ἐμένανε, νοτάρω πούμπλικος τὸ

πόλι, γάπα τῆς Κερζλονιάς, καὶ εἰς τοὺς μαρ-

τυροὺς τὸν Σιὸρ Νικολὸ Βαρούρα καὶ Διονύσι Σερ-

φάνη, γινώσκαι μου, καὶ μὴ ἔχοντες μ' ἐμένανε συγ-

γραφεῖς ἐξελαιζιόνε... »

— Ἄ! μάρτυρες! εἶπεν ὁ Γεράσιμος ὠχρῶν.

Πότε καὶ υπογράψουν καὶ οἱ μάρτυρες!

— Κύνταξε σὺ νὰ υπογράψῃ ὁ τζῖος, καὶ διὰ τοὺς

μαρτυροὺς ἐννοίας σου. Εἶναι καλοὶ καὶ τίμιοι ἄνθρωποι.

Γὰρ ἐπὶ τῆς ἀγῆρας τῆς ἐγγύτητος ἀπὸ τῆς φούρα, καὶ ὁ-

ποὶ τῆς ἀγῆρας οἱ ἀριστεροὶ οὗτοι ἔμειναν, δὲν ἤξεύρῃ ἡ ἀριστερά

ὡς ἀπογράφει ἡ δεξιὰ τους.

— Ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγκωσιν.

— Ὁ Σιὸρ Κόντε Διονύσις Ναννέτος δικικράρι-

ος τοῦτο ὀποῦ ἀκολουθαί. Ἐστῶντας καὶ νὰ στο-

μαθῆτε ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὰ ἀρτίκαλο τοῦ θανάτου,

κατανοεὶ καὶ βλαπτικῶς μοναχὸν ἐρέδε καὶ κληρονό-

μῶν νόμιμον καὶ ἔχοντες τὰ βίβλια εἰς ὄλην του τὴν

— Ὅχι τὴν γράψῃ, Γάπα, ἐρώναξεν ὁ Γεράσιμος ὡς βουχόμενος. Μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακὸ, πρέπει νὰ τὴν γράψῃ.

— Μὲ τι κινῶ, λέγει! ὦ μπέλλο! Γνωστικὴ κουβέντα μου κραινέκ, περδίο! ἀπῆντητεν ὁ γάπα καὶ ἀπαίσιον βλέμμα. Κ' ἐτζι σοῦ υπογράψῃ, καὶ τὸ κακὸ, δὲν ἔχεις πὼς τιῦ φθάνουν δύο λεπτά νὰ τῆς ἀγρά-
μα καὶ μιὰ λέξι· ἂν πῆ γὰρ νὰ σὲ σταίλῃ, ἐτζι πῶς εἰς τῆς Νικολίς τῆ φυλακῆ, μὲν ἔσῃ καὶ ὄρεσκα εἰς τῆς κορμαῖα, σιὸρ κόκοι καρίτσιμο;

— Ἄν σοὶ τὸ σταίλω τοῦτο υπογραμμένον, ἐρώτηεν ὁ Γεράσιμος μετὰ μιᾶς στιγμῆς σιωπῆς, εἰ σοὶ καὶ νὰ τὸ κίμης ἐκτελεστών;

— Σταίλέ το ἰά, εἶπεν ὁ Γάπας, καὶ ἔστῃ πὼς καὶ κάμω ἐξισπετάρουν τοῦ Σιὸρ Κόντε τῆς φούρα καὶ τὴν οὔρεμα βολοιντά.

— Ἔρε λοιπὸν, φέρε! ἀνέκραξεν ὁ νεῖος καὶ εἰ βοήθησά θεός· εἴθε μὴ, ὁ διάβολος!

Ἴν' ἐδὲ ἐξήρχετο, σταθεὶς εἰς τὴν θύραν.

— Ὁ θυμῶσου, γέρο Γάπα, εἶπε, ὅ,τι κακὸς εἶ ἐμένα εἰς τὴν Μαρία, τὸ κάμνεις.

Καὶ βίβθη ἐκτὸς τῆς θύρας.

— Ὁ θυμοῦμαι γλαμὰ, τὸ θυμοῦμαι ἀπῆντητεν αὐτὸς ὅν ἐμεινε μόνος. Ἄν δὲ τὸ θυμοῦμαι, ἔσῃκα τὸ λαιμὸς τῆς θελειᾶ γὰρ τὰ μαῦρα μάτια σου, τζιζο μου;

Μετὰ ταῦτα στιγμὴν ἡ θυγάτηρ τοῦ συμβολαιογράφου εἰσῆγε σκιρτώσα εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ κραδῶσα μετὰ φαιδρητά,

— Ἐ τὸ δεῖπνον, Κύριαι, εἰς τὸ δεῖπνον!

Ἄλλοιὰ μιᾶς ἐστάθη ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου περιέφερε περίεξ τῆς μετ' ἐκπλήρωσε τοὺς μεγάλοφθαλμοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, καὶ ἐρότησε

— Ἦ εἶναι λοιπὸν ὁ Γεράσιμος;

— Ἀγῶρησε, εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς. Δὲν δεῖπνει ἀπόψε μᾶς!

— Δὲ θὰ δεῖπνήσῃ μαζί μας! ἀνέκραξεν ἡ κόρη μετ' ἠλλοιωμένην φωνήν· καὶ ἐν ᾧ τὸν εἶπε πάλιν μετ' ἡμῶν τὸν ἐθῆα τὰ κερὰσι ἀπὸ τὸ δένδρον μου!

— Ἄλο δὲν ἐμεινε, εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς ἐπιπλήρωτων αὐτῆ ἑλαφρώς, παρὰ νὰ κλάψῃς πῶς εἶπες τὰ φαγῆ τὰ κάσια σου παιδί, ποῦ εἶσαι! Εἶγ' οὐλομένη ἀναγκαῖα κ' ἐπῆγε.

— Καὶ τὸσον ἀναγκαῖα ἦτον, ὥστε οὔτε καλὸν οὐκ ἐπῆγε δὲν ἠμκοροῦσε νὰ μᾶς εὐχηθῆ; εἶπεν ἡ κόρη, καὶ ἐφαίνετο τῷ ὄντι ἐτοίμη νὰ κλαύσῃ.

— Παῖ! εἶπεν ὁ Γάπας. Τόσο δούλησε τὸν ἀγαπᾶς ἐκεῖ τὸν Γεράσιμο;

Ἡ Μαρία χωρὶς ν' ἀποκριθῆ, ἤρπασε τοὺς πατερός τῆς τὴν χεῖρα καὶ τὴν κατεφίλει, κρύπτουσα ἐπ' αὐτὴν τὴν φλόγα τῶν παρειῶν τῆς.

— Ἐνοῶν σου κόρη μου, ἐννοία σου, εἶπεν ὁ Γάπας; δὲν σὲ κλιώνω, ἀγάπα τον, περδίο! Ἀφ' ὅ, τὸν θέλεις, πάρε τον. Καθὼς κληρονομήσῃ τὸν θεῖόν σου, θὰ εἶσαι ἡ κόρη τῆς πλοῦσια καὶ ἡ κοὶὸ ζηλευμένη γυναικί εἰς τὸ ἐπῆντοριά.

Τότε ἡ Μαρία εἴβησε τῆς δυνάτης γαίρας τῆς τῆς τράχηλον καὶ τῆς τῆς, καὶ τὰ δάκρυά τῆς ἔκρινεν ἀπόδῶνος. Καὶ συμβολαιογράφος δὲ ἐνάλλετο τῆς εὐχαρίστησεν κόρη ἀγκάλας τῆς, καὶ τὴν ἐροῦσε

— Ἄν σοὺ ἔχῃ τὸ κομπλιμέντο... δὲν σοὺ ἔχῃ τὸ κομπλιμέντο... εἶπεν ὁ νεῖος.

τὸ μέστωπον μὲ ζωηρότητα καὶ περιπάθειαν ἀνωτέ-
ραν τῆς ὁσπιν ἐδικαιούμεθα νὰ προσδοκῶμεν ἀφ' ὅ,τι
ἐγνωρίσαμεν τοῦ ξηροῦ καὶ στριφνοῦ χαρακτήρος τοῦ
γεροντοῦ. Ἀλλ' ὡς ἐν μέσῳ τῆς ἐρημώσεως κατακε-
καυμένῳ πεδίῳ ἢ ἐμβροντήτων κρημνῶν θάλλει πολ-
λοὶ ἐν μόνον θενδρον, λείψανον εὐκόμων δασῶν, καὶ
ἡ ἀσπὴ τῆς βλαστήσεώς του, τρεφομένη ἀπὸ τὸ πε-
ρισσεύον ἢ ἰσχυρὸς τῶν ἄλλων, ἐκπλήττει τὴν ὄρασιν,
ὁμοίως εἰς καρδίαν ἀπατληρωμένης ἢ ἐρμαία γενομέ-
νης τῶν ταπεινότερων παθῶν, συμβαίνει νὰ ἐπιζη-
τῶνται ἐν μόνον αἰσθημα εὐγενές, καὶ τότε τοῦτο,
αἰσθημα μόνον, ν' ἀναπτύσσεται εἰς καταπληκτικὴν εὐ-
ρωστίαν. Πρὸς τὴν καρδίαν τοῦ Τάπα τὸ αἰσθημα τοῦ-
το ἦν ἡ φιλοσοφία. Νέος εἶχε νυμφευθῆ παρὰ τὴν
θελήσιν τῶν γονέων τῆς τῆν θυγατέρα ἑνὸς τῶν ἐπι-
σημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων ἐμπόρων τῆς νῆσου. Αὐ-
τῆ ἦν ἡ πρώτη καὶ τελευταία νεανική του παρεκτρο-
πὴ εἰς τὴν ἔμωσιν ὅ νους δὲν εἶχε μείνει ὀργῶς θεατῆς
τῶν νεανικευμάτων τῆς καρδίας. Ἡ γυνὴ του ἀπέθανε
γονήσασα τὴν Μαρίαν, καὶ αὐτὴ τῷ ἀπέμεινε ὡς
ἐνύμημα μὲν πρὸς αὐτὸν τῆς προσκλήσεως του εὐτυ-
χῆς, ὡς μέρτις δὲ πρὸς τοὺς λοιποὺς τοῦ θριάμβου
τῆς φιλαυτίας του. Διὰ τοῦτο συνεκέντρωσε πρὸς αὐ-
τὴν ὁσπιν ἀγάπης δύναμιν περιεῖχον αἱ ἐσχάται τῆς
καρδίας του ἰσχύς, καὶ τὸ αἰσθημα τοῦτο τὸσαύτην ἔ-
λαβεν ἔντασιν, ὥστε οὐ μόνον ἀπερρόφα πάσας τὰς
πλαγίστας εὐγενοὺς ἱκμάδος βανίδας αἰτίνας πάντοτε
κυκλοφοροῦσι λανθάνουσαι καὶ εἰς τὰς μᾶλλον διεφθα-
ρμένας καρδίας, ἀλλ' ἐτρέφετο καὶ ἀπὸ τοὺς νοσηδεζέτους
ἀκόμη αὐτῆς γομοῦς, καὶ εἶχε πᾶσαι τὴν ὁρμὴν ἀρε-
τῆς συγχρόνως καὶ ἐλαττώματος. Τῷ ὄντι δὲν ἤθελε
δισταῖν ἐνώπιον θυτίας, ὅσον καὶ ἂν ἦτον μεγάλη,
ἀλλ' αὐτὸν ἐκείνην ἐγκλήματος, ὅσον ἀποτρόπαιον καὶ
ἂν ἦτον, ἂν δι' ἐκείνης ἢ δι' αὐτοῦ ἐπρόκειτο ν' ἀγα-
ρῶσιν δὲ τὴν κόρην του πλοῦτον, ἀκόλαστον, εὐτυ-
χίαν.

Γ.

Ἀπὸ τὸ συμβολισιογραφεῖον ἀναχωρήσας ὁ Ροδίνης,
διευθύνθη πρὸς τὸ ἐνδότερον τῆς πόλεως, εἰς ὁδὸν
σκολιῶν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς οἰκίαν εὐπρεπῆ μὲν καὶ κα-
θαρίαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἦττον ἐπιστανῶν. Εἰς τῆς κλι-
μακος τὴν κεφαλὴν ἀπήντησε κατὰ σύμπτωσιν νέαν
παίζουσαν αἰσθη εἰς γάστρας, καὶ ἦν ἐδύνατό τις νὰ
ἐκλάβη ὡς ἀδελφὴν τῶν ἀνθέων. Τὸ σῶμά της ἦτον
λευκώτερον τῶν περικλυμένων της, λευκότεραι τῶν ἰα-
σμων αἱ χεῖρες δι' ὧν ἐκράτει, ὡς ἀρχαία νόμισμα,
τῆ ἀσφραγὴ προχοῖδα της, καὶ ἐρυθρότερα τῶν
χρυσῶν της τὰ μεσιδιωντά της χεῖλη. Ἡ νέα
αὕτη ἦτον ἡ Ἀγγελική, θυγατὴρ τοῦ Αὐγουστίνου
Βοράτου. Ἡρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ σύμ-
πτωσιν αὐτῆς εἰς τὴν ὁ Ροδίνης ὄφειλε τὴν εὐ-
τυχίαν αὐτῆς συνάντησιν, συνέβαινε σχεδὸν καθ' ἐ-
σπείραν, καὶ ὅτι, λησμονούμενος ὁ Ροδίνης εἰς τῆς
κλιμακος τὴν κεφαλὴν, ἐπροσιμιάζεν εἰς τὰς τακτι-
κὰς ἐπισκοπίας του πρὸς τὸν Κύριον Βοράτην διὰ
συνδιαλέξεων μιᾶς ἢ δύο ὥρων μετὰ τῆς Ἀγγε-
λικῆς, διότι ἀγαπῶντο οἱ δύο νέοι, ὡς ἀγαπῶνται δύο
ψυχαὶ συγγενεῖς, χωρὶς νὰ ὁμολογήτωσιν αὐτὸ πρὸς

ἄλληλας, καὶ ἴσως οὔτε πρὸς ἑαυτὰς. Τὸ αἰσθημα-
τικὸν ὅμως, ὡς ἀνεπιτήδευτον καὶ διαφανές, δὲν ἐλάν-
θανε τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Κ. Βοράτου. Ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς
ἐνώσεώς των, ὅσον καὶ ἂν ἤθελε καταστήσει αὐτὸν εὐ-
δαίμονα, οὐδὲ τῷ ἐπήρχετο κἂν κατὰ νῦν, ἢ ἂν
τῷ ἐπήρχετο, ἦτον πηγὴ θλίψεως δι' αὐτὸν διότι ἀ-
νυπέβλητον εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς ἀπῆλθε
πρόσκομμα τῆν ἀμφοτέρων πενίαν. Τὸν δὲ Ροδίνην
ἐπεφοίτη εἰς σπανίας τινὰς στιγμὰς ὡς εὐδαίμονι τι
καὶ ἀνέρικτο ὄραμα, ὡς χρυσοῦν τι ἀλλ' ἀτοπὸν ὀ-
νειροπόλημα, περὶ οὗ οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερε ποτὲ πρὸς
τὴν Ἀγγελικὴν.

— Τρέχα, Κύριε Ροδίνη, τῷ ἐκράξεν αὕτη, ἀνα-
μακρόθεν τὸν εἶδεν ἀναβαίνοντα τὴν κλίμακα τρέχα
νὰ ἰδῆς. Ἦνθισε τὸ βόδιον τῆς Βεγγάλης ὅπου μ' ἔδο-
σας καὶ ἀχάριστον θὰ ἦτον ἂν δὲν ἦνθιζε μετὰ τό-
σας περιποιήσεις μου διότι ἀγαπῶ, κύριε Ροδίνη, τὰ
βόδια τῆς Βεγγάλης . . . καὶ μάλιστα τοῦτο ἐπρέ-
σθεσε μὲ φωνὴν σιγαλῆν καὶ δισταζούσαν, ὅταν ὁ νέος
ἐφθασε πλησίον της.

Ἀλλ' αὐτὸς ἀντὶ ν' ἀποκριθῆ, καὶ ὡς ἄλλοτε πάσης
προσώσεως δραττόμενος νὰ παρατείνῃ τὴν παρ' αὐτῆ
διαμονὴν του, ἤρπασε τὴν χεῖρά της, καὶ τὴν ἔφερε
ζωηρῶς εἰς τὰ χεῖλη του, ὅπερ οὐδέποτε ἄλλοτε οὐδέ
κατὰ διάνοιαν κἂν εἶχε τολμήσει ἀφ' ὅτου τὴν ἐγνωρί-
ζε· καὶ πρὶν ἢ ἐκπεπληγμένη νεάνις προσθάσῃ νὰ τῷ
ζητήσῃ ἐξήγησιν τῆς τοιαύτης ἐροδοῦ του, τὴν ἀρῆκε
καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα της. Τὸν ἠκολούθησεν ὀ-
μως καὶ ἡ Ἀγγελική ἀκροποδητὴ καὶ ἐλαφρὰ ὡς σκιὰ,
περίεργος νὰ μάθῃ, ἂν δὲν τῆ ἀπηγορεύετο, τί τόσον
σπουδαῖον εἶχε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν πατέρα της ὁ Ροδίνης,
ὥστε οὔτε μίαν λέξιν δὲν ἐστάθη νὰ τῆ ἀποτείνῃ.

Ἀλλ' ὁ Ροδίνης τίποτε σπουδαῖον νὰ εἰπῇ δὲν εἶχε.

— Ὁ Κόμης Διονύσιος οὕς πρκακαλεῖ, εἶπεν, αὐ-
τὸν δὲν ἔχγετε κάμμίαν ἐργασίαν ἀπόψε, νὰ ἐλθῆτε μετὰ
τῆς Κυρίας Ἀγγελικῆς ὀλίγον πρὸς αὐτὸν, διότι μόνος
στενοχωρεῖται.

Τὴν ἀδιάρωρον ὅμως ταύτην πρόσκλησιν ἐπρόφερε
μὲ φωνὴν τόσον τεταραγμένην, ὥστε ἡ Ἀγγελική δὲν
ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί τῷ συμβαίνει σήμερον.

Ἐν τούτοις ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ φίλου του
ἦτον νόμος διὰ τὸν Βοράτην, ἔθεν λαβῶν ἀμέσως τὴν
θυγατέρα του, συνώδευσεν τὸν Ροδίνην εἰς τοῦ κόμητος.

Τὸν γέροντα εὗρον κλινῆρη, ὡς ἦτον πρὸ πολλοῦ
ἦδη, ἀφ' οὗ πρὸ πάντων ἡ ἐσχάτη κακουργία τοῦ ἀνε-
ψιοῦ του εἶχε καταστρέψει τὴν ὑγείαν του, ὑπετακ-
μένην ἦδη ὑπὸ τῶν θλίψεων ἃς τὸν ἐπότισεν ἢ προ-
λαβοῦσα αὐτοῦ ἐκδικαίτησις. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του
ὅμως, ἂν καὶ τὸν ἐβασάνιζον σωματικοὶ πόνοι, ἐπέλαμ-
πεν ἡ φαίδρα ἡρεμία ἐκείνη ἣν παρέγει τῆς ψυχῆς ἡ
γαλήνη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν περιπα-
θοῦς θυμηδίας, ὅταν εἶδε τοὺς φίλους του ἐρχομένους.

— Ἀγαπητὲ Βοράτη, εἶπε, σ' εὐχαριστῶ ὅτι ἤλ-
θες μετὰ τὴν φιλτάτην Ἀγγελικὴν. Ὅσω γράσκω, οἱλοι-
μου, τόσω ἐγνωστικώτερος γίνομαι. Τὴν ζωὴν μου
μετροῦν στιγμαί, καὶ τὰς τελευταίας θέλω νὰ θερμάνῃ
ἡ παρουσία σας, καθὼς ἄλλοι, ἐκπνέοντες, ἐπιθυμοῦσι
τοῦ ἡλίου τὴν παρουσίαν.

— Μὴ, εἶπεν ὁ Βοράτης, οἴλατε Κόμη, τὰς θλι-
βεράς ταύτας λέξεις. Ἡ πρόνοια, ἐλπίζομεν, ἐπὶ πολλὰ

ἔτη ἀκόμη δὲν θά μᾶς φθονήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ νὰ εἶμεθα ὁμοῦ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

— Μὴ τὸ πιστεύῃς, φίλε μου, εἶπεν ὁ κόμης, καὶ δι' ἐμέ. . . μὴ τὸ εὐχεσθαι. Ἀλλ' ὅπως δὴποτε, ἔχω ἐν χρέος, καὶ νομίζω ὅτι θὰ περιμένω καρτερικώτερον τὴν στιγμήν καθ' ἣν θέλει εὐδοκήσῃ ὁ κύριος νὰ με καλέσῃ πρὸς ἑαυτὸν, ἀρ' οὐ ἀποτίσω τὸ χρέος τοῦτο.

— Ποῖον χρέος; πρὸς τίνα; ἐρώτησεν ὁ Βοράτης.

— Ὅταν τὸ αἷμά μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ὅταν τὸ αἷμά μου ἐκυκλοφόρει γοργότερον, καὶ τὸν βραχίονά μου ἐστήριζον νεανικώτερα νεῦρα, εἰς τὴν θέαν τῶν περιπετειῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν συνεχῶν μεταβολῶν τῆς πατρίδος μου, ὠνειρεύθη τὴν ἐντελῆ ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς καὶ τὸν καταρτισμὸν αὐτῆς εἰς ἐστίαν ἐλευθερίας δι' ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καὶ τινες ἀπερίσκετοι πράξεις μου, πρόωρος ἐφαρμογὴ τοῦ προῦρου ἀναιροπολήματος, εἴλκυσαν ἐπ' ἐμέ τὴν καταδρομὴν τῶν ἀρχῶν, ἐπικινδύνον κατ' ἐκείνας τοὺς χρόνους, ὡς ἐνθυμείσαι. Τότε εὐρέθη τις, ὅστις, ἐκτεθείς ὁ ἴδιος εἰς τὸν μέγιστον κίνδυνον, μ' ἐφυγάδευσεν, καὶ ἀρ' οὐ ἔφυγα, τὰ κτήματά μου ἔμεινον εἰς ἀκρασίαν, καὶ ἂν ἐτώζετο ἡ ζωὴ μου, κατεστρέφετο πάντα ἢ μέλλουσα ὑπαρξίς μου. Ὁ αὐτὸς ἐπροστάτευσε τὰ συμπερόντά μου, ἐπίσω τὴν περιουσίαν μου, καὶ αὐτόκλητος ἐπίτροπός μου, μοὶ τὴν παρέδωκεν ἀνέπαρον καὶ ἐκηρυχμένην. Ὁ αὐτὸς ἀκόμη, τῆς πρώτης εὐθέτου δραξάμενος περιστάσεως, μεταχειρίσθη τὴν ἐπιβροχήν μου, καὶ κατώρθωσεν τὴν διαγραφὴν μου ἀπὸ τοῦ πίνακος τῶν διωκομένων, καὶ τὴν καθύδον μου. Ἰδοὺ ποῖον εἶναι τὸ χρέος μου, καὶ ἰδοὺ εἰς ποῖον θέλω νὰ τὸ πληρώσω.

— Θίλεις νὰ με πληρώσῃς; ἐρώτησεν ὁ Βοράτης μὲ φωνὴν εἰς ἣν διαρκίνατο δυσαρέσκαια.

— Δὲν ἐρωτᾷς πρῶτον τί πληρωμὴν τοὶ προτείνω, ἀλλ' ἐθύμως νὰ με φάγῃς, ἀγριάνθρωπε! εἶπε μειδιῶν ὁ κόμης Ναννέτος.

— Δὲν σ' ἐρώτησα, ἀπήντησεν ὁ Βοράτης ἠπίως, διότι τῶν πράξεων ὅσας ἀπεριθμείς ἐλάβον τὴν ἀμοιβὴν ἐκτονταπλασίαν διὰ τῆς εὐχαριστήσεως ἣν ἀπ' αὐτῶν ἔδραψα. Ποῖαν λοιπὸν, ἄς ἰδῶμεν, πληρωμὴν μοὶ προτείνεις, φίλτατέ μου χρεώστα;

— Εὐθυσὴν δι' ἐμέ, εἶπε μειδιῶν ὁ γέρον, καὶ ἴσως διὰ σὲ ὠφέλιμον. Μίαν συμβουλήν.

— Ὡ! ταύτην μάλιστα, ἀνέκραξε περιχαρῶς ὁ Βοράτης. Καὶ ἐκτὸν δέχομαι, ἀντὶ τῆς μιᾶς.

— Ἐκείνην τὴν κακὴν νέαν ἐκεῖ, ἣτις φαίνεται ὅτι συμμαχεῖ μετὰ τὸν πατέρα τῆς κατ' ἐμοῦ, καὶ ὅτι θέλει νὰ με φάγῃ μετὰ τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοῦς, σὲ συμβουλεύω . . . νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃς.

— Ἄν, πάτερ, αἱ ἐννεήχοντα ἐννέα ἄλλαι συμβουλαί, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ ἐρυσθίως, ὁμοιάζωσι τὴν πρώτην ταύτην, κλεῖσαι, ἄς με πιστεύῃς, τὰ ὦτά σου.

— Ὡ τὴν πονηρὰν ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσεύς, εἶπεν ὁ ἀσθενὴς μετ' εὐθυμὸν ἀγαθότητα. Φοβεῖται τὸ ἄστυα τῆς σειρήνης.

Ὁ δὲ Βοράτης ἐκλινε τὴν κεφαλὴν σιωπῶν, καὶ νέφους θλίψεως ἐσχότισε τὸ μέτωπόν του. Ἀλλ' ὁ κόμης Ναννέτος ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν τὸ παρετήρησε.

— Αὐτὴ λοιπὸν ἡ πρώτη μου συμβουλή. Ἡ δευτέρα εἶναι: νὰ τῇ εὐρῆς ἄνδρα ὅστις νὰ εἶναι ἀντάξιός σου μου.

Ἐνωρίζω τινὰ ὅστις σιωπηλῶς τὴν λατρεύει ὡς λατρεύουσι τοὺς ἁγίους, ὅστις θέλει τῇ δώσῃ ὅλην τὴν ὁδὸν τῆς εὐδαιμονίας, ὅσῃς οἱ ἄνθρωποι εἰσι δεκτικοὶ ἐπὶ γῆς. Ἐρώτησέ τὴν ἂν θέλῃ ν' ἀκούσῃ τὴν τρίτην συμβουλήν μου, καὶ ἂν δέχῃται ἐκ χειρὸς μου τὸν Ῥοδίην, ὅστις, ἰδὲ τὸν πότον εὐγλώττως σιωπῶν, παρακαλεῖ δι' ἐμοῦ. Ἀλλὰ, Ῥοδίη τέκνον μου, ἴσως παρεξηγῶ τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς σου.

Ἡ Ῥοδίης ἐρρίφθη τότε εἰς τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, καὶ καταριλῶν αὐτὴν,

— Εὐεργέτα μου, εἶπεν, ἐκρουίας δι' ἐμέ τὴν πόλιν τοῦ παραδείσου, εἰς ἣν οὐδὲ ν' ἀτενίσω ἐτόλμων. Μία λέξις περιμένω νὰ μοὶ τὴν ἀνοίξῃ. . .

— Ἀκούετε; εἶπεν ὁ κόμης, ἀποτεινόμενος ἰδίως εἰς τὴν Ἀγγελικὴν, ἣτις ἔμενον ἀκίνητος καὶ ὠχρὰ, ὡς παλαιὰ Καρυάτις.

— Ἀγαπητὴ φίλε, εἶπεν ὁ Βοράτης, λαμβάνων καὶ αὐτὸς τοῦ κόμητος Ναννέτου τὴν χεῖρα. Ἡ κόρη μου εἶναι πτωχὴ. Ἄλλην εὐτυχίαν δὲν εὐνάμην νὰ ἐλπίσω δι' αὐτὴν, εἰμὴ ὅσῃν εὐνάτο νὰ τῇ πρέσῃ ἡ φιλοστοργία μου. Ἀλλ' ἀρ' οὐ, σεβαστὴ σίλε, σὺ τὴν ἐγκρίνεις διὰ τὸν Ῥοδίην, ἀρ' οὐ ὁ Ῥοδίης δέχεται τὴν πτωχείαν τῆς, ἂν ἡ θέλησίς τῆς δὲν εἶναι ἐναντία, ἐγὼ τῇ δίδω ὅτι ἔχω νὰ τῇ δώσω, τὴν πατρικὴν μου εὐχὴν ἐκ μέσης καρδίας. Τί λέγεις καὶ σὺ, ὁ κόρη μου;

— Ἡ Ἀγγελικὴ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ὅλα τὰ μέγρι τοῦδε συνεχόμενα αἰσθήματά τῆς ἐξεβράχθησαν διὰ μιᾶς εἰς δάκρυα.

— Πάτερ, εἶπεν, ἡ τύχη μου εἶναι εἰς χεῖράς σου. Πράξτε περὶ ἐμοῦ ὅπως θέλεις.

— Ἀγαπητὴ Βοράτη, ἐπρόσθεσεν ὁ κόμης, μὴ ἀνησυχῆς ὅτι δὲν εἶναι πλούσιος ὁ Ῥοδίης. Ὁ τίμιος ἐνταυτῷ καὶ δραστήριος ποτὲ δὲν φοβεῖται πενίαν. Ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει τὰς προσπάθειάς του.

— Οὐδαίς θησαυρὸς, ἀπεκρίθη ὁ Βοράτης, δὲν εἶναι ἰσόσταθμος δι' ἐμέ τῆς εὐτυχίας τοῦ ν' ἀποκτήσω τὸν Ῥοδίην υἱόν μου, τοῦ νὰ ἡξεύρω τὴν τύχην τῆς κόρης μου εἰς τὰς χεῖράς του ἐμπεπιστευμένην. Ὑπαγε, κόρη μου, εὐχαρίστησε τὸν ἀγαθόν σου ἐκείνον πατέρα, ὅστις σοὶ χορηγεῖ τὸ εὖ εἶναι.

Καὶ ταῦτα λέγων, τὴν ἐσπρωξεν ἐλαφρῶς, ὥστε ἡ Ἀγγελικὴ ἐκλινε γονυπετῆς ἐμπρὸς εἰς τὸν γέροντα, καὶ λαβοῦσα ν' ἀπασθῇ τὴν σεβασμίαν του δεξιάν, ἐκρυψαν εἰς αὐτὴν τὸ πρόσωπόν τῆς, ἥδη ἐρυθρότερον ἀνεμώνης. Συγχρόνως δὲ καὶ ὁ Ῥοδίης, ἔλαβε καὶ αὐτὸς αὐτομάτως τὴν ἀριστερὰν τοῦ κόμητος, ὅστις ἐνώσας τῶν δύο νέων τὰς χεῖρας, καὶ θεί: τὰς ἰδικὰς του ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐφάνη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσευχόμενος.

— Φίλοι μου, ὠμίλησε μετὰ ταῦτα, ἐπληρώθη εἰς τὴν γῆν ἡ ἐνθερμοτάτη τῶν ἐπιθυμιῶν μου. Φαιδρὸς τὸν τεῦθεν θ' ἀνοίξω εἰς τὸν θάνατον, ὅστις κρούει τὴν σπυρῶν θύραν μου. Αἱ εὐχαὶ πατρός εἶναι ἀγαθὸν ἐφόδιον εἰς τὸν βίον, καὶ ὑμεῖς ἔχετε τὰς εὐλεπρινεστέρας πασῶν. Ἐάν δὲ τέκνων εὐημερία τέρπη τὴν ψυχὴν τῶν ἀποθανόντων γονέων, εὐτυχῆτε, τέκνα μου, καὶ εὐδαίμων θὰ κεῖμαι ἐντὸς τοῦ τάσου μου.

Ὅλον ἐξέριφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των ἔρριον δάκρυα.

— Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν ὁ ἀγαθὸς γέρον, δὲν ἤξεύρω πόσας σταγόνας περιέχει δι' ἐμὲ ἀκόμη τῆς ζωῆς ἢ σιᾶλη εἰς τὸν πυθμένα της. Ἦθελον σὰς φανῆ ἔγληρός, τέκνα, ἀν' σὰς παρεκάλουν νὰ ἐπισπεύσῃτε τὴν τελετὴν τῆς ἐνώσεώς σας, ὥστε νὰ προφθάσω νὰ παρευρεθῶ εἰς αὐτήν;

— Φίλτατε εἰσεργέτα, ἀπεκρίθη ὁ Βοράτης, ἐλπίζω νὰ ζήσῃς ἕκτον χρόνον ὥστε καὶ τὰ παιδιά των νὰ εὐλογήσῃς ὡς καὶ αὐτοὺς τὴν λόγῃσας. Ἀλλ' ἔμεθα πρόθυμοι νὰ τελέσωμεν ἱτούς γάμους ἅμα ἐλθῇ, καὶ ἅμα καὶ ὁ ἀγαπητὸς Ῥοδίνης ἐτοιμασθῇ.

— Ἐν μόνον καθήκον, εἶπεν ὁ Ῥοδίνης, ἔχω νὰ ἐκπληρώσω προηγουμένως, διότι προηγεῖται καὶ αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας μου. Ἀπελθὼν εἰς Κέρκυραν, νὰ λάβω τὴν εὐχὴν τῆς μητρός μου.

— Ὑπαγε, φίλτατε, εἶπεν ὁ κόμης, ὕπαγε νὰ τῆ φέρῃς ἐν μικρὸν δῶρόν μου, καὶ νὰ τῆ ζητήσῃς ἐκ μέρους μου τὴν συγκατάθεσίν της. Ἡ εὐτάθεια πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγιάζει τὸν βίον. καὶ ἡ εὐχὴ τῶν γονέων στηρίζει τοὺς οἴκους.

Ὁ Βοράτης μετὰ τῆς Ἀγγελικῆς καὶ τοῦ Ῥοδίνης ἠγέρθησαν τότε διὰ ν' ἀναχωρήσωσιν. Ἐν ᾧ δὲ ἐξήρχετο ὁ Ῥοδίνης, ὁ κόμης τὸν μετεκάλεσεν.

— Αὐριον πρὸ τῆς αὐγῆς, τῷ εἶπεν, ἀποπλέει τὸ πλοῖόν μου, ὁ ἅγιος Γεράσιμος, διὰ Τεργέστην. Ὑπαγε δι' αὐτοῦ διὰ νὰ μὴν ἀργήσῃς, καὶ νὰ εἶσαι ταχέως ὀπίσω. Ἐχε ὑγείαν λοιπὸν ἔταν θ' ἀναχωρήσῃς αὐριον, θὰ κοιμῶμαι.

Ὁ Ῥοδίνης ἐξέριφθη ἐκ νέου ἐπὶ τῆς χειρός του καὶ τὴν ἐφίλησε, καὶ ἔδραμε κατόπιν τῆς Ἀγγελικῆς. Ἐν ᾧ δὲ ὁ γέρον ἀπεκοιμᾶτο, ἴσως τὸν πρῶτον ἐλαφρὸν καὶ γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς μακρᾶς ἀθνεύσεώς του, ὀνειρευόμενος τοὺς ἀγγέλους προσμειδιῶντας αὐτῷ, ὁ Ῥοδίνης ἐβάδιζε πλησίον τῆς μνηστῆς του πρὸς τὴν οἰκίαν της, διαλεγόμενος καὶ αὐτὸς περὶ μειδιῶντων ἀγγέλων.

Δ.

Τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη παρέλθει, ὅταν ὁ γέρον Νικολός, ὁ ἀρχαῖος ὑπηρέτης τοῦ κόμητος Ναννέτου, κειμώμενος εἰς τὸ πρόσθαιον ἐστιατόριον τοῦ οἴκου, ἐνόμισεν εἰς τὴν ζάλην τοῦ ὕπνου, ὅτι ἤκουσε βῆμα ὑπόκωρον ἀναβαῖνον τὴν κλίμακα. Τοῦτο ἤρχισε νὰ διεγείρῃ τὰς νευρακωμένας αἰσθήσεις του. Τὸ βῆμα ἀνέβη, καὶ εἰς τὸν ἄνω ὄροφον ἤκούετο ἤχηρότερον καὶ βαρύτερον. Ὁ ὑπηρέτης ἠθέλησε νὰ πηδήσῃ τῆς κλίνης του. Ἀλλὰ προσέξας ἤκουσε τὸν περιπατοῦντα ὅτι ἐπορεύετο κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Ῥοδίνης, καὶ τότε ἀνεπόλησεν ὅτι αὐτός, ἀφ' ὅτου εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τοῦ Βοράτου καὶ τῆς θυγατρὸς του, δὲν εἶχεν ἐπιστρέφει ἀκόμη. Ἐγνωσῆσας ἐπομένως ὅτι ὁ ἀναβάς ἦτον ὁ Ῥοδίνης, καὶ ἔτι μᾶλλον πεισθεὶς περὶ τούτου ὅταν ἤκουσε τὸ αὐτὸ βῆμα ἀπὸ τοῦ δωματίου τοῦ Ῥοδίνου διευθυνθὲν πρὸς τὸν κοιτῶνα τοῦ κόμητος, καὶ μετ' οὗ πολὺ ὁμιλίαν γινομένην ἐντὸς αὐτοῦ, πεισθεὶς, λέγομεν, ὅτι ὁ Ῥοδίνης ἐπανελθὼν ἐξῶθεν, καὶ εὐρὼν τὸν

κόμητα ἐξυπνον συνωμίλει μετ' αὐτοῦ, καθυσύχασεν ὁ γέρον Νικολός, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν μόλις συνταραχθέντα ὕπνον του νὰ τὸν κυριεύσῃ καὶ πάλιν. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκόμη ἢ ἀντήχησις τῆς συνδιαλέξεως ἐφθανε μέχρι τῆς ἡμιβλυμένης του ἀκοῆς, καὶ τέλος ἀπεκοιμήθη διόλου.

Τὴν δ' αὐγὴν, ἅμα ἐξυπνήσας ὁ ἀφωσιωμένος ὑπηρέτης, ἔσπευσε πρὸς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου του, καὶ ἐμβῆκεν ἠσύχως. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ἐπρόσμενε στιγμὰς τινὰς, ὁ κόμης δὲν τὸν ὠμίλησεν, ἐξῆλθε κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του. Εἰς τὴν μεγάλην δ' αἴθουσαν ἀπήντησε τὸν Ῥοδίνην ἐξερχόμενον τοῦ δωματίου του.

— Ἐξώρας ἐπιστρέψατε χθές, σιὸς Ῥοδίνης, τῷ εἶπε.

— Τῷ ὄντι ἐξώρας, Γέρον Νικολό. Ἀλλὰ τί κάμνει ὁ κόμης;

— Κοιμᾶται.

— Κοιμᾶται; Εἶπέ τῷ λοιπὸν ὅταν ἐξυπνήσῃ ὅτι τῷ ἀφήνω ὑγείαν καὶ ἀνεχώρησα...

— Πῶς, ἀναχωρεῖτε; σιὸς Ῥοδίνης.

— Μάλιστα, φίλε μου, διὰ μερικὰς ἡμέρας. Ἐχω ἀνάγκην.

— Καὶ δὲν προσμένετε ν' ἀποχαιρετήσῃτε τὸν Κύριον Κόμητα.

— Τὸν ἀπεχαιρέτησα χθές τὴν νύκτα. Δὲν ἔμπορῶ νὰ προσμείνω. Τὸ πλοῖόν ἀναχωρεῖ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν κατέβη, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἀπέπλεε.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν ἄνθρωπος ἄγνωστος παρέδωκεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην, καὶ ἀνεχώρησεν ἐν τῷ ἅμα. Ὁ Τάπας δὲ τὴν ἠνέωξε, καὶ εὐρὼν ἄλλο ἐγγραφὸν ἐγκλειστον εἰς αὐτήν, παρετήρησεν αὐτὸ μετὰ τινος ἐκπλήξεως καὶ τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὸν κόλπον του. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν μετὰ προφανοῦς ταραχῆς.

— Μπιρμπόνε! ἀνέκραξεν ἀφ' οὗ ἐτελείωσε, καὶ ἠθέλησε νὰ σχίσῃ τὴν ἐπιστολὴν. Ἀλλ' ἅμα, μετανόησας, ἔσυρε κρυπτὸν τινα συρτὸν τοῦ γραφείου του, καὶ τὴν κατέκλεισεν εἰς αὐτόν.

— Τίς ἤξεύρει, εἶπε, τί ἔμπορεῖ νὰ τύχῃ; Αἱ! κί σά;

(Ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Πρώτη.

Ἐκ Σύρου εἰς Ἀθήνας.

Κυρία μου!

Ἄν μετὰ ἕξ μηνῶν ἀπουσίαν ἐνθυμηθεὶς ἀκόμη ὅτι ὑπῆρχε ποτέ τις ἄνθρωπος ὀνομαζόμενος ὡς ὁ ὑπογεγραμμένος εἰς τὴν παρούσαν ἐπιστολὴν, ἴσως δὲν ἐλησμονήσατε ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρει